

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3532/2023
24.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Алексић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Урош Спасојевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 2494/21 од 20.05.2022. године, у седници одржаној 24.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 2494/21 од 20.05.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 2494/21 од 20.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 1093/21 од 28.09.2021. године, исправљене решењем истог суда П 1093/21 од 28.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете за душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 80.000,00 динара са каматом од 28.09.2021. године до исплате. Ставом другм изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 69.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 2494/21 од 20.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке у делу у коме је одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете за износ од 50.000,00 динара са каматом од 28.09.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за душевне болове због повреде части исплати износ од 30.000,00 динара са каматом од 28.09.2021. године до исплате, као и да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 51.975,00 динара, са законском затезном каматом од наступања извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је

тужени да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 8.512,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености и основаности ревизије туженог на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које је другостепени суд дао за своју одлуку.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете због повреде части и угледа. О захтеву тужиоца одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари. Наводима ревизије туженог оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове Главе, јесу спорови у којима се тужбени захев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.07.2020. године, а вредност предмета спора је 50.000,00 динара.

Како је побијаној другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић